

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

28 DE DESEMBRE

—Pst!... Eil... Pubilla!... No es deixi ensarronar, que avui és el dia dels Ignocents!

L'Isidro a Paris

Grans cops de bombo i de platerets... Entusiasme... Crits de ah! i oh!... Què passa, senyor, què passa? Una cosa gran, colossal, mai vista: el comte de Romanones ha anat a Paris, convidat per Mr. Wilson.

I a Paris, el comte de Romanones ha parlat amb totes les eminències de la política europea. I ha menjat amb alts personatges en una mateixa taula. I fins ha estat al palau de l'Eliseu i ha visitat a Mr. Poincaré, president de la República francesa.

Es clar, el comte de Romanones torna no ja encantat, sinó molt més que encantat, segons explica. Pel que toca a Mr. Wilson, el comte està asombrado — aquest mot s'ha de dir en castellà — de que el president Wilson resulti més enterat de les coses d'Espanya que no pas molts espanyols. Això sí que ho creiem. Perque hi ha molts espanyols — entre ells certs ministres i fins presidents del Consell — que encara no s'han acabat d'enterar de les coses d'Espanya.

D'aquesta feta, el comte de Romanones serà immortal. Un president del Consell de ministres d'Espanya que ha anat a Paris i s'ha colzejat amb el bó i millor d'Europa, és un cas d'aquells que fan cridar ¡Viva España! Ben guanyat té el comte de Romanones els títols de «salvador de la pàtria» i de «Wilson espanyol» que li han concedit el seus entusiastes...

Mentrestant, de Paris arribà un sorollet de rialles. Parlen del viatge de l'Isidro... i encara riuen ara.

París-Canosa

o volem fer una frase, però aqueix viatge d'En Romanones a Paris podríem nomenar-lo l'anada a Canosa. Es clar que En Romanones no ha d'anar en romiatge penitent, encara que siguin molts els seus pecats contra la França, mes ell representa a Espanya, i Espanya sí que a l'entrar a Paris amb el seu president arribarà a Canosa.

Quantes vegades an aquí, a LA CAMPANA, i dispers per altres fulles, no hem repetit hauríem d'acceptar per caritat lo que podíem aconseguir per dret. Però varen ésser inútils tots els requeriments sentimentals—latinisme, commiseració pels dolors belgues, francesos i serbis, pietat per als ofegats baix la metralla alemanya,—inútils totes les dialèctiques polítiques i tois els raonaments econòmics. Espanya, ho reconeixien En Maura, En Dato, En Romanones i els antidinàstics, tot i conservant la neutralitat devia entrar en la òrbita de les nacions occidentals, i no obstant, Espanya, durant els quatre anys de guerra, ha tingut el seu centre a Berlín. Tots, absolutament tots—car no conceptuem pilar espanyol la intel·ligència, la única que no va desertar d'Europa—els pilars de la societat espanyola acompanyaren amb el cor a Alemanya. L'òrbita de les nacions occidentals fou per als nostres polítics dinàstics com la òrbita d'un astre. Després de la victòria dels aliats, victòria que's va estendre a l'esperit d'Espanya, aqueixa òrbita se fa sensible i entrem dins d'ella per una fatal llei de trasllació.

Madrid podria ara fer un dels seus acudits, dient d'aquest viatge «el viatge del papellito». Quan En Romanones va llegir la seva nota adreçada an En Wilson, Espanya dedicà un mig riure al minúscol missatge. Ara En Romanones obté la resposta. I aquell Romanones vexat, escarnit, llençat del poder pels salons germanòfils, reb, al partir i al tornar de Paris, l'homenatge de tots els seus antics adversaris. Ell, contrabandista, Venizelos de la Mancha, aprovisionador que trencava des del ministeri totes les neutralitats, és acompanyat en totes les seves marxades per un «visca Espanya!»

Nosaltres hem pensat amb el senyor Cambó i la seva frase famosa, dita després de la nota an En Wilson d'En Romanones i de les declaracions aliadòfiles de l'Alba: «Jo no envio memorials als vencedors». Els vencedors saben ara per un memorial, entre altres coses, que hi ha a Espanya un quefe polític que ni en l'adversitat ni en el poder va sentir vacilacions davant la justícia de la causa dels aliats. Si el senyor Cambó encara sent veleitats d'apelar en el plet de Catalunya davant d'Europa—i deu sentir-les quan En Ventosa coincideix amb En Romanones a Paris—tal vegada trobi un rebutg, mentre el comte aconseguirà una aquiescència a la seva política. I si En Romanones sent—tan de bó no!—un «nosaltres ignorem i se-

guirem ignorant lo que és aqueixa qüestió catalana»—de qui serà la responsabilitat? Qui podrà justificar la impolítica de neutralitat del catalanisme, que ha aconseguit tinguí més valor internacional la personalitat d'En Romanones que no pas la personalitat de Catalunya?

En fi, En Romanones torna de Canosa, suposem que amb l'absolució, però an aquesta absolució s'ha imposat una penitència, contra la qual ens hem de revoltar. Se diu que Espanya aportarà un exèrcit per a combatre a Rússia el bolxeviquisme. No, això deu ésser una fantasia de «mentidero» madrileny. Ni En Wilson, ni ningú ens pot imposar anem a combatre la llibertat a Rússia, quan no hem combatut per la justícia ni per la nostra bandera escarnida, ni pels nostres marins morts per l'Alemanya. Tal vegada els nostres conservadors aprobin la delirant pensada, però l'ABC va escriure una frase que aleshores tenia una vilesa antipatriòtica pels germanitzants, però que ara, nosaltres, reivindicarem: «Abans que la guerra a l'estranger per a aniquilar la revolució russa, la guerra civil!»

PARADOX

“Don Amalio” s'ha indignat

DON Amalio, o sigui el ministre de no sé què del Govern de Madrid, ha tingut l'alt honor d'ésser, durant cinc dies justos, cap interí del ministeri, amb motiu de l'anada a Paris del comte de Romanones. I el senyor Jimeno (don Amalio) ha sentit dins la seva còrpora tota la majestat del càrrec de que es trobà investit, bé que interinament.

Això d'ésser president del Consell de ministres de l'Estat espanyol, és una cosa grossa, que produeix en l'interessat una mena d'esterrufament d'autoritat. Aquells que no s'han trobat en un cos com aquest, no saben ni poden imaginar-se l'efecte que fa. I aquest efecte és encara molt més gros quan el càrrec, per etzar fortuït, va a parar a homes que, per ministres que siguin i hagin estat, no podien esperar tan elevada jerarquia. I aquest és el cas de don Amalio Jimeno, ex-ministre de Marina i ara ministre de no sé què.

Tan aviat com «don Amalio» es trobà investit del càrrec, el seu desig més fervent fou que tingués ocasió de demostrar a Espanya, a Europa i al món enter, que ell era cap, bé que interí, del Govern d'Espanya i que no podia tolerar, durant els cinc dies justos que tal càrrec li ha durat, el més petit acte ni la més lleu paraula que fossin o poguessin semblar atentatoris al prestigi de l'Estat i del Govern, dignament representats en la persona del president interí del Consell de ministres.

En aquest estat d'esperit, vingué l'Assem-

blea de la Mancomunitat, la qual prengué uns acords que aquí, a Catalunya, han semblat fluixos a molta gent, però que al senyor Jimeno no li van agradar gens. I tot seguit el nostre home, fent ús de la seva interina autoritat, convocà el Consell de ministres, i ordenà al senyor Argente, ministre que sap de lletra, que redactés una nota oficiosa, contundent i enèrgica, parant els peus als senyors de la Mancomunitat. Es que aquests senyors havien oblidat que a Madrid hi havia un Govern i que aquest Govern estava presidit, bé que interinament, per «don Amalio»?

Gràcies a la dita nota oficiosa, redactada pel senyor Argente, quedarà escrit en les planes de la història que el senyor Jimeno fou, durant cinc dies justos, cap interí del Govern espanyol. «Don Amalio» ja es pot morir tranquil.

FULMEN

Els afamats

DE panxa al sol, sobre un ermot, s'estàn quatre homes barallant i rasant-se la porqueria que se'ls menja. Els pellincs que mal cobreixen les seves carns flavesques diuen ben clar la condició miserable de aquells quatre desgraciats.

Fa dies, llargs com segles, que mengen poc i malament; el seu ventrell va tan mal nodrit com la seva intel·ligència. La seva misèria és moral i material.

Algunes vegades veuen passar pel seu davant homes sans, vigorosos, d'ulls intel·ligents, duent als llavis el dolç somriure de l'home que és home. Els miserables els miren amb ulls indiferents, sense el més petit sotrac en el seu esperit endormiscat.

Tenen fam, però s'aconcentren mastegant l'herba raquítica que naix espontàniament al seu entorn.

Un dia passa un home decentment vestit, d'esguard bondadós i amb un front ple de serenitat. Veu aquell espectacle dolorós i comprènent la fam que rosegava aquells infelïços els ofereix una moneda de cinc pesetes.

Aixeca el cap l'home primer i diu amb tot de ira:

—Jo no vull el teu diner. Això és un despreciable soborn. Quan jo m'aixequi serà per a habitar el teu palau, per a fruir de tes riqueses i per a gosar de tes amigues.

L'home segon pren el duro, se'l mira, i tornant-lo al bon senyor diu despreciativa-

ment:

—Pren el teu duro; és d'Amadeu i jo no vull reis.

El tercer murmura:

—D'Amadeu? Vaig sentir al rector del meu poble que deia d'aquest rei que era massa demòcrata. Si no és de l'Anfòs no el vull.

El darrer d'aquells afamats aixecà un moment el cap i digué:

—Mestre, jo del vostre duro no sabia què fer-ne. Prefereixo un plat de mongetes.

El bon home mirà tristament an aquells miserables, llençà la moneda a un estany proper i abandonà aquell lloc, on quatre desgraciats esperaven la mort badallant de gana.

JEPH DE JESPU

Divagació subversiva

DONEM una mirada a tots els voltants nostres.

Mirem fixament la brutícia i corrupció que ens degrada.

I mirant per l'arredós del nostre viure ¿què veiem?

Veiem la manada d'escorpins i serps verinoses que ens amenacen amb enroscar-se per el nostre cos i devorar-nos.

Aquesta és la nostra dissort.

Aquesta l'esgarripança que ens ha d'espaordir.

Cal fer desaparèixer an aquests paràsits perillosos, an aquests mals que ens menjaran vius, la nostra carn raquítica.

Cal extingir-los, cal fer-los minorar fins a la completa anulació.

Cal borrar aquestes sectes de paràsits que ens invadeixen els fruits nostres i ens desbaraten les collites.

Procureu que no entrin en el sant regaç de les vostres llars, desfeu-s'en sinó se os menjaran el pa suat amb la suor del front noble, i os estriparan la carn sense compassió.

Mirem arreu del poble. Què veiem? Misèria, misèria i més misèria, veiem les cuques d'Espanya que s'apoderen del poble i es van partint el botí. Demem revelar-nos-hi!

Demem soterrar als faritzeus i jueus que portaren a Crist al calvari i avui prediquen la doctrina acomodada al seu lucre.

Van matar a un redemptor amb qui no creien i ara volen fer-nos creure amb la seva falsa devoció.

S'ha d'acabar aqueixa misèria. La mala herba ha de segar-se i la rossa espiga quedarà hermozejant.

Mentre el poble, pateix fam, la cuca s'asadolla de menjars opulents.

Mentre els braços del ciutadà es cansen movent la roda que rendeix cabals, els imbecils nodreixen el seu físic i somriuen!

Els escorpins, xuclen, roben i maten.

Acabem-ho! S'apoderen de nosaltres, defensem-nos d'aquest jou que ens mostra la constant amenaça.

Lliurem-los!

Complim amb el deure de pares, puix els nostres fills han nascut per a majors glòries de les que tenen.

Els portarem al món, doncs deslliurem-los dels escorpins.

J. A. I P.

MALA LLEVOR

I

Humanitat llutzerada per fraticida verí, redreçat esperançada que està vensut l'escorpi. Els butxins de la mainada, la niçaga de Caí van com nau, abandonada sobre'l mar, sense marí. Els esclaus de la sopèrbia, els fanàtics de la força, enfront la gran-xica Sèrbia els genolls tenen de torçe i humiliar-se en la presència dels humans de consciència.

II

Redreçat Humanitat i entonant himnes de glòria el crit de Santa Victòria! escampa en la immensitat. Mes cal no estar descuidat amb gent de tant mala història i servir en la memòria els seus instints de maldat. Noble cosa és la clemència; mes lluitant contra el butxi fóra ridícol teni gestes de benevolència. Si estirpar vols el verí mata... mata l'escorpi.

MARIAN AMAT

Ladronazos y ladronzuelos

ADRONZUELOS son los que roban a pellizcos, los que roban sin disimulo y sin careta aun que se disfracen de fantasmas, los quitadores de «remontoirs», los chorriceros, los clientes de la brigada de

Investigación, los pianistas y tecladores del teclado negro, la canalla fichada y dactilografada, los infelices que constituyen el proletariado del crimen y de la mala vida.

Ladronazos son los que roban metiendo el brazo hasta el codo o hasta el húmero y atracándose y empapándose de botín, los que entran en el tesoro o en la despensa de las naciones a saco, los que pillan o pillojean provincias enteras, los que barren hacia su plato la pitanza de los convivas vecinos y arramblan con todo lo que hay encima de la mesa.

Hace poco fué asaltado por unos cacos el

palacio del conde de Romanones. El suceso se comentó mucho en la corte. Un amigo mío, que conoce el paño, y que sale todas las noches a cometer atracos con la pluma, como podía cometerlos con un trabuco, y que merodea por la Puerta del Sol, como podría campar por Sierra Morena, me decía muy convencido:

—Tú crees que hay nadie capaz de asaltar el palacio de Romanones, si no es su propio dueño?

—Hombre, no sé— contesté yo.

Estos días se ha perpetrado otro robo en el hotel de los duques de Pastrana. Este robo no ha chocado menos que el cometido en casa de Romanones. Los que han dado ese golpe han demostrado que ven menos que un murciélago y que son más inofensivos que un cordero de teta. Antes que los cacos, pero mucho antes, entraron en el hotel de Pastrana los jesuitas. ¿Qué iban aquellos a encontrar? Ni una perra gorda griega, ni la sombra de una peseta falsa.

En Abril de 1892, otorgó testamento la duquesa de Pastrana, asesorada por su confesor, un glorioso padre de la Compañía de Jesús.

La duquesa beata y mojigata distribuyó su fortuna, que ascendía a veinte millones de lúcanas, de la siguiente manera: «Legado al Papa, 1.800.000 pesetas; idem al obispo de Madrid, 350.000 pesetas; idem al obispo de Salamanca, 120.000 pesetas; idem a los obispos Zamora y Vich, 160.000 pesetas; idem a Adela Lebón, superiora general de las Madres del Sagrado Corazón, 1.000.000 de pesetas; idem a varios conventos, 260.000 pesetas; idem a Juan Ron Alvarez, Sebastián Zabaleta, José Ignacio Elentondo y Domingo Estreta, jesuitas o testaferreros de jesuitas de Bilbao, Málaga y Madrid, 15.000.000 de pesetas.»

Después de este formidable asalto, de ésta rigurosa limpia de que fué objeto la casa de Pastrana, no nos explicamos como nadie pierde el tiempo poniéndole asedio. Amigos ladrones, amables visitantes de los salones ducales de Pastrana, en esta ocasión os habeis equivocado de puerta. Ahí no hay nada que hacer. Llegáis tarde. Llegáis con algunos años de retraso. Esta vez madrugaron más que vosotros los jesuitas.

ANGEL SAMBLANCAT

Sonata XVIII

NOIS, me pensava que En Wilson, Lloyd George, Clemenceau, Orlando, etc., eren gent ben enterada, però se veu que no saben dels enteniments concells que nostres pàgesos se diuen a cau d'orella. Si en sabessin no més que una dotzena de frare, d'aquestes dites populars al senyor Alvar de Figueroa no l'haurien ni deixat entrar a França i no per res, sinó per allò de bèstia senyalada *liberanus domine*.

Però és veu que en aquelles terres amb tants mesos de guerra han perdut la carta de navegar, i sense com va ni com costa, se fien del primer que passa encara que estigui titllat de ésser primer ministre de la Espanya d'avui en dia, lo qual és una taca més negra que'l sutge i que agrava el defecte d'ésser coix de l'incomparable senyor comte de Romanones.

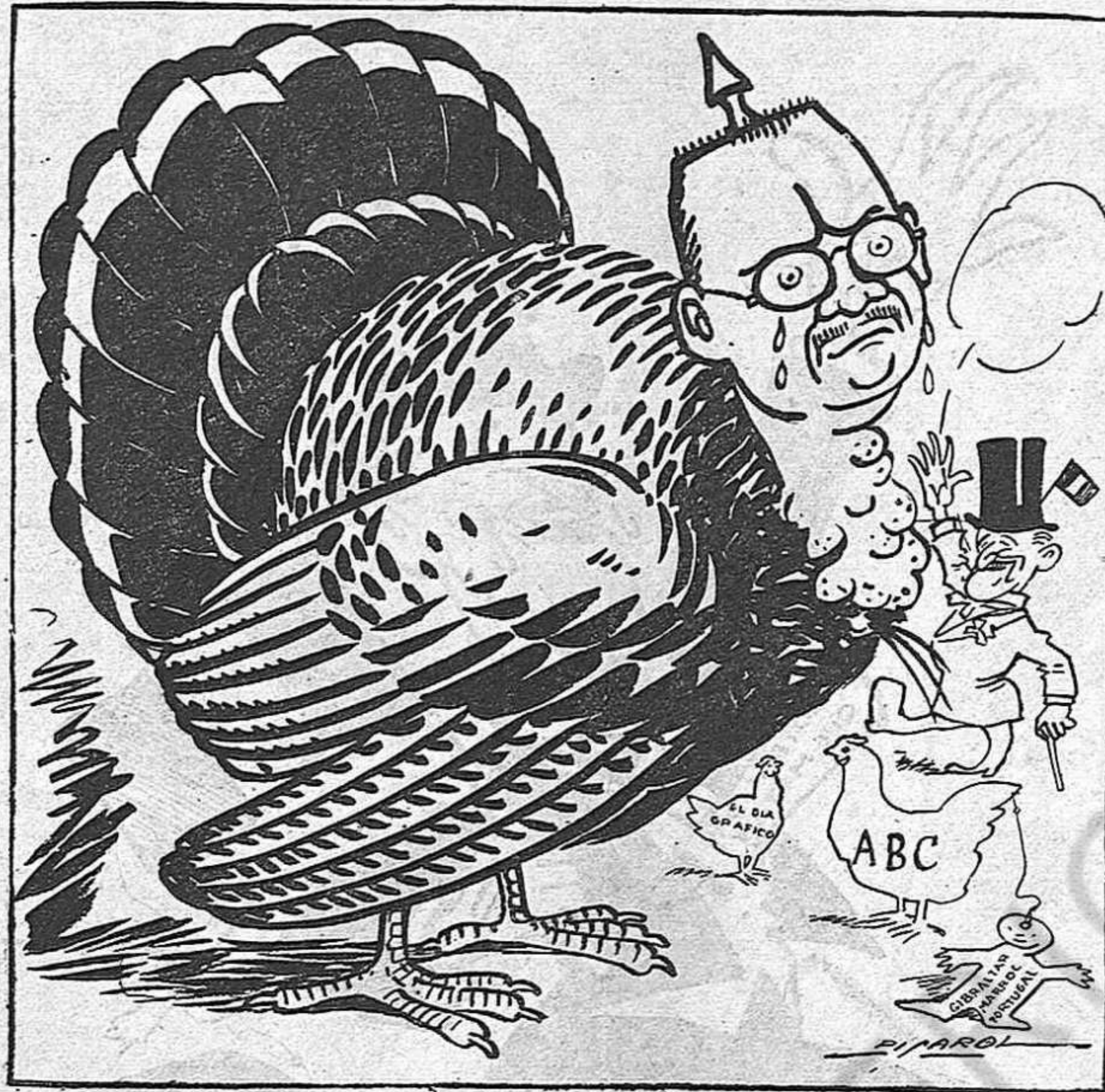
De lo que ha passat a París per ara no'n sabem res; potser li han estirat la orella, qui sap si li donaren xocolata i àdhuc fóra possible que li engegessin una guitza com la que li tirà son pare i el convertí en el primer coix d'Espanya.

Ara de lo que passà a Madrid, el dia d'anar-se'n, si que'n sé, i la veritat s'ha de dir que't fa perdre el respecte i les creences que't quedaven en alguns homes. A En Maura és indubtable que nosaltres els qui diguérem: Maura no! li fèrem el favor més gran que s'ha fet a cap polític.

Ell era el remei; ell podia ésser el salvador; en ell calia posar les esperances. Auster! sabi! elocuent! I els porcs de revolucionaris que no'l volíem deixar governar...

La veritat és que n'hem estat de bèsties, si no cridem: Maura, no! i permetem que torni al poder, avui ja no hi hauria rei, ni monarquia, ni tal aca, ni tal barraca.

El gall germanòfil espanyol

—Ara, per correspondre a les atencions [del viatge, enviaré aquest obsequi an En Poincaré.

Fórem prou ximplats per treure'l fóra i la sort és que en la nit històrica aquells a qui els Déus volen perdre el cridessin al poder.

Sembla mentida lo bé que anem des de aleshores. Per si alguna cosa manqués, el discurs de conciliació ha servit per treure als catalans del Congrés. Però això ja és llunyà a lo que vui referir-me; és a l'abraçada a En Romanones avans de marxar aquest cap a París.

Naturalment que era tornar-li l'obsequi; però és allò, En Romanones no s'havia ficat mai amb En Maura ni havia tingut per a ell paraules tant despectives com les cèlebres aquelles:

—De vostè fins el gest és processable.

O bé:

—Si m'asseia al seu costat les anques se'm tornarien roiges de vergonya.

Déu me'n quart de dir que tals paraulades estessin gota ni mica de bé; però, la veritat, quan se diuen se sostenen, i quan a un home li digueres cul-d'olla no vas a llepar-li el tal cul o la tal olla.

En fi ja veurem que'n sortirà; a mi me sembla que serà una renouera i tot soroll d'esclafolles.

Déu vulgui que no'ns passi lo mateix amb l'Assemblea de la Mancomunitat i Parlamentaris. Semblava que la cosa anava bé; després com si res s'hi fica la bruixa i tot resta com resta.

Ara veurem. La sort és que els de Madrid ja faran els possibles per a fer la tinyeta i tornar a exesperar-nos sinó, tant hi va qui no s'ho creu, potser amb els furrons i els pastorets de Sant Esteve ens oblidariem de l'autonomia i del seu nom i de Catalunya i tot.

Sort, que no sé perquè, me sembla que d'això de l'autonomia ens en faran ofrena els bons reis d'Orient els únics bons reis que casi, casi, se passegen per la terra.

Si ens la porten, per Melcior, Gaspar i Baltasar, els dirigits per l'estel, bevem-hi.

MORITZ II

Notes de fóra

Prades (Tarragona).—Acabà de celebrar-se en aquesta democràtica vila, una grandiosa festa per a festejar la victòria dels aliats amb motiu de la firma del armistici.

L'acte fou organitzat per socis de «La Constància» i tingué lloc el dia 15 del actual amb grans demostracions d'entusiasme, amb focs artificials, tronades, balls i altra mena de diversions.

Per a donar impuls a l'acte fou contractada la Banda Musical de Alforja que's distingí amb son hermós repertori, principalment amb els

pets de Marsellesa i altres sonades adoptades com a Himnes per les nacions aliades. Se feu una gran manifestació pública a la que hi concorregué tot l'element d'esquerreres de la població i moltes i simpàtiques noies que portaven estandarts i les banderes de les nacions aliades. Abundaren els vives a la Pau, a Wilson, a Foch i a la República. Balcons i finestres estaven a la nit il·luminades al pas de la manifestació i als acords de la Marsellesa se tiraven serpentes als manifestants.

Al local de «La Constància» se celebrà un míting en el que feren us de la paraula don Francisco Casals pels socialistes; don Casimiro Roig en representació del partit radical; don Antoni Vilà pels nacionalistes republicans, don Práxedes Roig com a concejal popular; don Domingo Alabart pels federals i don Sebastià Alabart com a verdader propagandista de secció Republicana.

Tots els oradors recomanaren la unió de forces d'esquerra per a implantar a Espanya la República, donar a Catalunya l'Autonomia i fer una nació digna, honrada i mereixedora de rebre l'abràc paternal de les nacions aliades, per significar les nostres aspiracions la encarnació de la verdadera democràcia que respira aires de llibertat i justícia. Foren tots frenèticament aplaudits i amb un crit de Visca la República i un toc de Marsellesa se donà el míting per acabat en mig de un entusiasme delirant.

Sant Hipòlit de Voltregà.—El Centre Obrer Democràtic d'aquesta vila celebrà amb un gran àpet la victòria dels aliats. Se donà també un gran míting a la via pública, mostrant-se el poble entusiasmada davant les xardoroses paraules dels oradors, alguns de ben notables, vinguts expressament de Barcelona.

L'Ajuntament donà una magnífica acollida als forasters assistint a tots els actes, lo qual fou molt ben vist per tothom i agrait en un brillant parlament per l'orador que resumí els discursos.

La gran festassa acabà amb crits de: Visca la República.

Amén.

DE LA MARCA <ZEROGRAFF>

Uu viatge... a la lluna?

PEL·LÍCULA EN TRES QUADRES I UN EPILEG

I

A L'ESTACIÓ

—Però a què vé aquest tropell?

—Què vol dir tanta gentada?

—Una cosa inesperada;

el *mister* vol parlà amb ell.

—On l'ha de veure?

—A París;

fins li ha donat dia i hora.

—I amb quin objecte?

—S'ignora,

però no dubti, és així.

—Quan marxa?

—Miri's, ja arriba...

Quina ovació li fan! Sentí?

«Visca el gran clarividient!

«¡Viva nuestro jefe! ¡Viva!»

Formant compactes cordons,

els seus fidels el rebreguen

i materialment l'ofeguen

a abraçades i petons.

—Salut!.. Que li vagi bé!..

—Parli-li amb tota franquesa!..

—Fermesa, conde, fermesa!..

—I expressions a En Poincaré!..

II

A PARÍS

Bé. Per on començarà?

A qui li convé més veure?

Quan les ungles ha de treure?

Entrarà aquí? Anirà allà?

Actiu com un esquírol,

no para en tot el sant dia:

ara corre en companyia,

ara fa la feina sol;

té quaranta conferències,

rep vintinou homenatges,

parla amb doscents personatges

de diverses procedències;

i per fi, a l'hora marcada

i una mica tremolós,

veu al *mister* poderós

per qui a fet la caminada.

El xiu xiu dura una horeta,

no se'n pesca d'ell ni un pel,

el viatger torna a l'hotel

i diu, cridant:—La maleta!

III

EL RETURN

—De manera que se'n va?

—Més depressa que una piula.—

La locomotora xiula

i el tren comença a rodà.

Què pensa el conde? Quins són

els sentiments que'l remouen?

Per què indòmites, es mouen

les arrugues del seu front?

Aneu-ho a sabè!.. Entre tant,

l'aroma francès s'esborra

i el convoi, desbocat, corre,

la distància devorant.

Tres ponts, un poblet petit,

un túnel, muntanyes fermes,

dos pobles més, terres ermes,

un xiulet... Ja hi som!.. Madrid!

EPILEG

S'alcen unes boires blanques

i l'espectadó, admirat,

no compren bé si han passat

cinc minuts o cinc setmanes.

L'únic que sap és que's troba

al davant d'un bell saló,

amb molts quadros, un balcó

i una taula de caoba

Sobre la taula hi ha extès

un drap blanc, ple de brodats;

sobre aquest drap blanc, dos plats,

i entre mig dels dos plats... res.

C. GUMA

Enviarà Espanya

100.000 homes a Rússia?

PER indicació dels grans homes que porten el «tinglado» de la pau, sembla que les nacions que prengueren el còmode determini de permanèixer neutrals, com a càstic de la seva frescura i idiosincràcia, seran ara les encarregades de sofocar les revolucions que a Rússia, a Alemanya i a Austria menacen encara la tranquil·litat d'Europa.

Així ho donen a entendre els rumors persistents de fa alguns dies; rumors fonamentats en un telegrama de París parlant d'unes declaracions d'un personatge anglès. I fins se diu que, de resultar certa la nova, Espanya, la nostra Espanya pacífica i neutral, aquella nació *alegre y confiada* de que ens parlà el germanòfil Benavente, se veurà obligada a enviar a Rússia cent mil homes. Els cent mil homes que no volgué destinar voluntàriament a la gran guerra quan l'hora que podia i devia ésser heroica, ara els tindrà d'enviar per força i amb caràcter de tropa policíaca, amb la poc lluida missió de sofocar disturbis com si els exercits de les nacions neutrals fossin exercits de *guindilles*.

I serà curiós de veure com la germanòfila Espanya, després d'entrar bèlicament a Rússia, té d'entrar també a pegar a Alemanya i a Austria, o sia a casa dels seus aliats espirituals.

No trigarem pas gaire a conèixer lo que hi hagi de verd i de madur en aqueixa brama que ha corregut arreu com un regueró de pólvora; però tantes desgràcies i tantes vergonyes estan acostumats a passar els espanyols, que avui ja no els hi vé res de nou.

Al cap d'avall no els toca sinó fer lo de sempre: pregar de panxa al sol i, amb les mans al cel a tall de moro, llençar la clàssica exclamació dels castellans: ¡Dios nos coja confesados! Ça com llà, faran de nosaltres lo que vulguin. Si s'hi ha d'anar, hi anirem; i fins res tindria de particular que, mentres nosaltres anem a apagar el foc a casa dels altres, els altres tinguessin de venir a apagar al foc de casa nostra.

Es veu clar que el nostre remei és el cauteri, i havem de passar per ell o morir-nos.

REPICS

Al finalitzar la sessió històrica de la magna Assemblea, el senyor Sol, que presidia l'acte va exclamar: —Avui neix la Catalunya nova.

En aquell instant algun dels presents va observar que la figura d'un dels quadres s'anima i una subtil remor aletejava per damunt les closques dels assembleistes.

Era l'auster Pau Claris que responia al senyor Sol:

—Aquesta és la Catalunya-infant? — Doncs mireu no se sembla de res a la seva àvia!...

Els Dépendents de Comerç s'han dirigit als senyors de la Mancomunitat demanant que en les bases autonòmiques s'hi enclougui algun projecte de caràcter social.

Homes, quina «impertinència»!...

Deixin-los menjar el gall amb tranquil·litat.

Dimecres que vé, a la tarda, se celebrarà en el Palau de Belles Arts la gran festa nomenada «Cap d'any Català».

Amb la febre patriòtica que encara domina a les nostres joventuts, molt serà que no resulti un aconeixement aquesta festa.

Vaja, que ens hi trobarem!

Per la publicació d'un valent llibre titulat «Caciquismo y caciques» ha sigut condemnat un catedràtic de Lògica.

Primer En Besteiro, després En Carreño... Molt curiós i molt significatiu això de que la Justícia espanyola es manifesti sempre contra la Lògica!...

En una nota còmica-oficiosa publicada per La Veu del dissabte a la nit, els conspicuus lligaires venien a dir al poble que s'han de acabar les estridències... I, efectivament, el poble ha continuat manifestant-se cada vespre contra els opressors; i demà, si convé, contra els que el fan servir de pilota i d'escambell.

Es que amb el poble no s'hi pot jugar. Això ja ho tindrien de sapiguer els lligaires en particular i tots els assembleistes en general. I si no ho saben, ja els hi faran entendre.

En Marcellí Domingo, l'únic que va estar valent i just al presentar la proposició radical, no's tenia de haver ajupit com va fer, més tard, a l'aprobar-se els acords de l'Assemblea.

Però... què hi farem!
Coses de la política.

Quines coses més còmiques passen a Barcelona.

L'altre dia els senyors del Comitè de Defensa Social varen visitar al senyor González—que encara és Governador!—oferint-li el llur concurs per al sosteniment de l'ordre.

Ai, pobres de nosaltres, els subversius!
Però... és que la «Defensa Social» és la Casa Krupp?

Notes diplomàtiques.
La nota contestació del Govern a la nota oficial de l'Assemblea dels parlamentaris catalans ha sigut bastant farruca i no ha agradat del tot an En Romanones, que vol enviar-nos-en una amb vaselina.

No s'amoini; és igual.
Al cap de vall, tant cas havem de fer de l'una com de l'altra.

Ha mort, a Madrid, l'arquebisbe de Tarragona don Antolí López Pelaez.
S'havia significat com a ferm aliadofil ja des de'l començament de la guerra.

Pensava molt diferent de la majoria de mitrats; era abans que tot un home sincer, feia moltes caritats, tenia la mania dels problemes socials i polítics, i sense ésser català, predicava en la nostra llengua.

Oblidem-nos del «senyor bisbe» i recordem-nos de la «bona persona».

L'home content

—«Allons, enfants de la Patrie!...»

Els llufats

—No dissimulem, papà. Nosaltres som els dos més grans innocents de l'any.

Absurde!... Absurde!...
Els veïns de la Plaça Nova han dedicat una gran festa a Sant Roc «pel motiu d'haver sigut en aquell barri molt escasses les víctimes de la passa».

«Ara és hora catalans, ara és hora de fer guerra!»

En justa correspondència, ara els veïns dels barris perjudicats per la gripia hauriem d'anar a tirar rocs a Sant Roc.

Som-hi?

Tampoc aquest Govern està gaire segur.

Sembla que En Calbetón sent, per virtut de la sang, simpatia pels nacionalistes vascos, i això el farà caure.

Heu's aquí una cosa que no li passa al rene-gat Salvatella, català de Figueras.

Ell si que s'aguanta ferm contra Catalunya!
Es tot un home!

S'assegura que de la Comissió extra parlamentària que, per a tractar del projecte de Autonomia, se-reunirà a Madrid el dia 2 de gener, ne formaran part els senyors Cambó i Lerroux... i pot-ser fins i tot el radicalíssim Macià.

De més verdes se'n maduren.

Aleshores si que's podrà dir que tot això té regut de pasteleria.

No trigarem gaire en sortir de dubtes.

Ahir, divendres, es tornaren a reunir els assembleistes de la Mancomunitat, al objecte de redactar els Estatuts del Govern Autonomíic de Catalunya.

Fixeu-vos que ahir era l'endemà de Sant Esteve. Mal dia. Estaran massa tips.

Però avui tampoc podia ésser. Avui és la diada de Ignocents...

I tot-hom se n'hauria rigut, naturalment.

Els estudiants socialistes i republicans de Madrid han manifestat públicament la llur simpatia en favor de la causa de Catalunya.

Naturalment! No'ns extranya.

Totes les persones que tenen sentiments lliberals i clara intel·ligència i judici seré e imparcial han de fer lo mateix.

Quan fins l'ex-governador Sanz Escartín ens dona la raó... vès si no la findrem!

Pel motiu que tots sabem, alguns joves barcelonins han lluit aquests dies la barretina al cap.

Diuenge mateix, pel Passeig de Gràcia, entre molts uniformes militars, se destacava de tant en tant la rojor virolada de les roselles patriòtiques.

Doncs trobem que fa bonic, i que hauria de ésser moda.

Sobre tot ara, a l'hivern, resultaria ademés pràctic i còmode.

En tots els diaris de la setmana passada haurieu vist ressenyes del curs de la política interior.

Anunciaven els preparatius del gros aconteixement amb unes lletres també grosses:

LA AUTONOMIA EN MARCHA

Aquesta setmana tot s'ha fos, tots els entusiasmes s'han desfet com una bombolla de sabó.

L'Autonomia ja no està en marcha?

L'Autonomia s'ha aturat; s'hi ha assegut, i està menjant-se el gall.

Alguns catedràtics de la nostra Universitat amb el senyor Daurella a la capsalera han felicitat a En Royo Villanova, el gran enemic de Catalunya, per la seva intervenció en el plet de l'Autonomia.

Que los entierren juntos.

Lo que senten aquests senyors és una basarda horrorosa.

Tenen por que els treguin la menjadora.

Es vent per tot Catalunya nostre popular

ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

per a 1919

GUERRA, POLÍTICA, AUTONOMIA

Tot representat amb el llapis i la ploma

Preu: 60 cèntims